

РЕШЕНИЕ

№ 2275

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9482** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.128, ал.1, т.6 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от [фирма], [населено място] срещу Дирекцията за национален строителен контрол за присъждане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, в размер на 2700 / две хиляди и седемстотин/ лева, представляващи разноски по н.а.х.д. № 130 / 2016 г. на Районен съд - Казанлък, 2-ри наказателен състав и по к.н.а.х.д № 130 / 2017 г. на Административен съд – Стара Загора, ведно със законната лихва, считано от 13.06.2017 г. до предявяване на исковата молба / 15.08.2019 г./, както и до окончателното му плащане.

Вредите според ищеца произтичат от незаконосъобразно Наказателно постановление № СЗ-28-161 / 30.12.2016 г. на Заместник – началник на Дирекцията за национален строителен контрол, отменено с Решение от 13.06.2017 г. по к.н.а.х.д № 130 / 2017 г. на Административен съд – Стара Загора.

Ищецът, чрез адв. И. и адв. С., сочи, че направените от него разноски за експертиза и за адвокат са пряка и непосредствена последица от издаденото постановление по повод отмяната му. Моли съда да уважи иска, както и за присъждане на разноски.

Ответникът, Дирекцията за национален строителен контрол, чрез юрк. А., оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Счита, че е непиложим реда по

чл.203, ал.1 от АПК, като смята, че той визира само претенции за вреди от отменен по съответния ред административен акт, издаден по реда на АПК, а не на НП. Сочи, че в НПК няма норма, която да предвижда присъждането на разноска, поради което и такива не се дължат. Възражава и срещу размера на платения по повод обжалване на НП адвокатски хонорар, като го счита за прекомерен. Моли съда да остави иска без уважение. Прави и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар по настоящото дело и моли да бъде намален. Моли и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата претенция е основателна и доказана, като счита, че следва да бъде обсъдено направеното възражение за прекомерност.

Искът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ.

Разгледан по същество, той е и ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН.

Административен Съд С. - град, II отделение, 35 състав, като взе предвид направените твърдения и възражения и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ, обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата / общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца / по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищцата) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по иски за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища.

Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на

нормативно възложени задължения и упражнена административнонаказателна компетентност, законово, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай се доказва издаване на Наказателно постановление № СЗ-28-161 / 30.12.2016 г. на Заместник – началник на Дирекцията за национален строителен контрол, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ищеца, като му е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв.

Установи се, че същото наказателно постановление е отменено с Решение от 13.06.2017 г. по к.н.а.х.д № 130 / 2017 г. на Административен съд – Стара Загора. По повод на жалба срещу постановлението е образувано н.а.х.д. № 130 / 2016 г. на Районен съд - Казанлък, 2-ри наказателен състав, с решение № 378 / 26.10.2016 г. по което жалбата е отхвърлена, като Решение от 13.06.2017 г. по к.н.а.х.д № 130 / 2017 г. на Административен съд – Стара Загора е отменено и въззивното решение, и издаденото наказателно постановление.

С горното са изпълнени първите две предпоставки от фактивеския състав.

Съдът счита за доказани и претърпени от ищеца имуществени вреди, в размер на платен адвокатски хонорар.

Следва да се отбележи, че на състава е известна цитираната от ответника съдебна практика в посочените две съдебни решения, както и други подобни, при които исковете за присъждане на разноски, представляващи адвокатски хонорар биват отхвърлени поради липсата на представен по делото, разглеждал жалбата срещу наказателното постановление, на договор за правна защита и съдействие, уговарящ плащането на хонорар, съответно удостоверяващ плащането му в брой. Всички тези решения са свързани с въпроса за доказването, и по-скоро липсата на доказване на реално извършени плащания, т.е. реално претърпени вреди във връзка с обжалването. Настоящият случай не е такъв.

В кориците на н.а.х.д. № 130 / 2016 г. на Районен съд – Казанлък с подаването на жалбата на 27.01.2016 г. е приложено пълномощно с Договор № 632092 от 18.01.2016 г. между [фирма] и адв. Т. И., за обжалване на Наказателно постановление № СЗ-28-161 / 30.12.2016 г. на Заместник – началник на Дирекцията за национален строителен контрол пред Районен съд Казанлък, като от бланката на същото е посочено, че е валидно до приключването му без да са уточнени всичките инстанции, предвид което следва да се приеме, че е валидно за всички инстанции. И пред двете инстанции ищецът реално е бил представляван от адв. Т. И..

В договора, макар да не е посочен точен размер на възнаграждението е видно, че услугата е възмездна, като е посочено, че уговореното възнаграждение е „по фактура“. Следователно, по проведеното съдебно производство във връзка със защитата срещу незаконосъобразното НП е представено доказателство за наличието на адвокатска защита, която е възмездна.

Доказателствата за извършеното плащане не е задължително да бъдат приложени в това производство когато не се е очаквало да бъдат присъдени разноските в него.

Съгласно приетото в ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в т. 1 от същото, "че само когато е доказано извършването на разноски в самото производство, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 от ГПК, а когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, като самият договор трябва да бъде представен в производството по делото". Тази разпоредба се

отнася за производствата по ГПК. В случая производството по обжалване на наказателни постановления се развива по правилата на ЗАНН и НПК, в чиито разпоредби изрично е предвидено, че разноски в производството по обжалване на наказателни постановления не се присъждат. / в този смисъл напр. Решение № 14983 от 6.11.2019 г. на ВАС по а.д. № 4121 / 2019 на ВАС/.

Ето защо представянето на договора за правна защита и съдействие в производството пред съда, пред който се обжалва НП, не е задължителна предпоставка във връзка с иска за обезщетение за вреди по ЗОДОВ, представляващи разходи по обжалване на НП, а се преценява с оглед на обстоятелството дали са налице доказателства за извършени реално разходи за адвокат и с оглед на всички доказателства, представени пред съда, разглеждащ иска по ЗОДОВ.

Тук следва да се отбележи, че има известно разногласие в съдебната практика когато става въпрос за доказване на платено възнаграждение в брой. Част от решенията предвиждат, че договорът за правна защита е частен документ, който няма автентична дата, предвид което приемат, че ако не е представен в производството по НПК и ЗАНН, не може да представлява надлежно доказателство, когато е представен едва в исковото производство. Друга част от решенията приемат, че съгласно чл. 180 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица, и ако договорът, представен едва в исковото производство не е оспорен по предвидения процесуален ред по чл.193 от ГПК, съответно да бъде доказана неистинност, не може да бъде автоматично изключен от съда като доказателство по делото.

В процесния случай, горната практика, съответно и тази, посочена от ответника, е неотнормирана към делото, доколкото става въпрос за плащане в брой, което се доказва с надлежно издадени фактури и банкови преводи, които имат достоверна дата, а и същите като документи не са оспорени от ответника в производството.

Още преди подаване на жалбата, на 22.01.2016г. е издадена фактура № [ЕГН], в която изрично е записано, че е за правна защита и представителство по НП № СЗ-28-161 / 30.12.2016 г. пред РС Казанлък за 1500 лв. Плащанията по тази фактура са извършени с банкови преводи, за които по делото са представени документи от „С.“ на дати 27.01.2016 г. – 500 лв., 03.05.2016 г. – 500 лв. и 14.05.2016 г. – 500 лв. – все в рамките на проведеното въззивно производство, приключило с решение от 26.10.2016 г.

Съответно, в хода на проведеното касационно производство е издадена фактура № [ЕГН] / 09.05.2017 г., в която изрично е записано, че е за правна защита и представителство пред Административен съд Стара Загора за 900 лв., като плащането по тази фактура е извършено с банков превод, за който по делото е представен документот „С.“ на дати 10.05.2017 г. също в рамките на проведеното касационно производство, приключило с решение от 13.06.2017 г.

При горните доказателства, съдът приема, че по повод обжалване на издаденото НП ищецът реално е извършил разходи за адвокат в размер на 2400 лв. за двете инстанции. Отделно, както в делото пред въззивния съд, така и в настоящото производство се представя доказателство за назначената и изслушана съдебно – техническа експертиза в размер на 300 лв. по платежен документ от „С.“ от 03.05.2017 г.

Предвид горното, доказана е третата предпоставка на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – претърпяна от ищеца вреда и то в пълния, предявен от ищеца размер.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена

последница от увреждането – чл. 4 ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Наличието на релевантната за спора причинна връзка е възприето с Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОС на ВАС, според което "при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последница по смисъла на чл. 4 от този закон".

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последница от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на чл. 2 от ЗОДОВ, макар и адвокатската защита да не е задължителна.

Доколкото в производството, в което са направени разноските, такива не се присъждат, то ответникът не е могъл да направи възражение за прекомерност, предвид което именно тук е мястото за подобно възражение. Същото е релевирано от процесуалния представител на ответника.

Съдът счита за основателно възражението за прекомерност на платения хонорар от 2400 лв., като 1500 лв. за въззивното производство и 900 в касационното.

По отношение на въззивното производство съдът счита, че следва да определи размер от 1100 лв., близък до минималния по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 / 2009 г. за минималните адвокатски възнаграждения върху интереса от 10000 лв., но отчитайки четирите проведени заседания / чл.7, ал.8 от Наредбата/ и проведените процесуални действия във връзка с експертиза и разпит на свидетели.

По отношение на касационното производство, предвид обстоятелството, че защитната теза е същата като пред СРС, че производството е само в едно заседание, както и че в него няма никакви усложнения, счита, че следва да се определи минималния размер по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 / 2009 г. за минималните адвокатски възнаграждения върху интереса от 10000 лв., а именно 830 лв.

Следователно, съдът счита искът до размер от 1100 лв.+830 лв.+300 лв., а именно в размер на 2230 лв. за основателен и в този размер следва да бъде уважен, като до пълния му предявен размер от 2700 лв. следва да бъде отхвърлен като прекомерен.

Възражението на ответника за недължимост на лихви върху вземането за разноси е неоснователно. Сумата се присъжда като обезщетение за имуществени вреди, независимо, че те се изразяват в разноси за правна помощ. Целта на ЗОДОВ е да поправи напълно вредите, причинени от незаконосъобразни актове на държавните и общинските органи и исковата сума е главната претенция по спора. Законната лихва е минималната доходност на паричната сума, с която се е намалило имуществото на ищеца, защитавайки се

срещу незаконосъобразен административен акт, и няма законово основание той да бъде лишен от нея.

С оглед основателността на главния иск, съединеният акцесорен иск за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение е основателен и следва да бъде уважен.

Поради доказаност на основната претенция, доказана се явява и акцесорната такава за присъждане на законната лихва върху посочената сума от 2230 лв. Лихвата върху присъденото обезщетение следва да бъде присъдена от датата на влизане в сила на отменителното решение на съда, която в случая е 13.06.2017 г., както е поискана, до окончателното изплащане. Съгласно чл. 86 ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, а съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Задължението по чл. 86 от ЗЗД във връзка с чл. 84, ал. 3 от ЗЗД има акцесорен характер и е обусловено от наличието на главно задължение, каквото безспорно е налице по делото. Законната лихва върху тази сума с оглед т. 4 от ТР по ТД№ 3/2004г. на ОСГК на ВКС се дължи от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Даденото с посоченото тълкувателно решение разрешение е приложимо и към настоящата хипотеза. В този смисъл е и решение № 4653 от 28.03.2019 г. на ВАС на РБ, трето отделение.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, предвид уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, които са от 420 лева адвокатски хонорар, платени в брой, съгласно представения в о.з. Договор № 794756 от 29.01.2020 г. и 50 лева заплатена държавна такса.

Направеното възражение от ответника за прекомерност на платения адвокатски хонорар по настоящото дело, съдът счита за неоснователно, предвид обстоятелството, че определеният размер от 420 лв. е до минималния по чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения / 419 лв./.

Разноските, предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ, съдът следва да присъди като адвокатски хонорар, съразмерно с уважената част на иска / която е 2230 лв./, т.е. в размер на 347 лв., и държавна такса, подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер от 50 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА „Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на [фирма], [населено място] обезщетение за претърпени от него имуществени

вреди, в размер на 2230 /две хиляди двеста и трийсет/ лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 13.06.2017 г. до окончателното ѝ плащане, и ОТХВЪРЛЯ иска до пълния му предявен размер от 2700 лв.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на [фирма], [населено място] сума в размер на 397 /триста деветдесет и седем/ лева разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: